Το τελευταίο Σαβατοκύριακο του Αυγούστου του 2018, η εφημερίδα «Τα Νέα» δημοσίευσε συνέντευξη του υπουργού των Οικονομικώ ν της Γερμανίας, με τίτλο: ***«Κανείς δεν θέλει να κερδίσει από την κρίση τη Ελλάδας».***

Με ευπρεπή αλλά και αυστηρό πολιτικό λόγο, ο Γερμανός πολιτικός μας θύμισε πως: *«…μό νο για την Ελλάδα η ΕΕ και η διεθνής κοινότητα διαμόρφωσαν το μεγαλύτερο πρόγραμμα σταθεροποίησης που εφαρμόστηκε ποτέ για ένα μεμονωμένο κράτος»*
και πως:
«Το Δ.Ν.Τ. παραμένει όπως και πριν στην Ελλάδα με πιστώσεις άνω των 10 δις. ευρώ και συμμετέχει επίσης με την τεχνογνωσία του στο πλαίσιο της επιτήρησης μετά το τέλος του προγράμματος».

Τόνισε δε, πως: *«δεν γίνονται εκπτώσεις στα συμφωνηθέντα και στις δεσμεύσεις»,* ενώ ολοκλήρωσε λέγοντας ότι
: «κανένας δεν θέλει να κερδίσει από την κρίση της Ελλάδας».

Μάλιστα. Σχετικά με την τεχνογνωσία του Δ.Ν.Τ. υπάρχουν ήδη οι δηλώσεις των πλέον υψηλόβαθμων στελεχών του, με ομολογίες περί αποτυχίας του προγράμματος. Σε ότι αφορά το περιεχόμενο των υπολοίπων δηλώσεων έχουμε τα εξής:

Λίγους μήνες αργότερα από το δημοσίευμα της εφημερίδας, πάνω στις ευρωεκλογές, του Μαίου του ’19 μεσούντος, παρά πολλοί ελληνόφωνοι ιστότοποι, αναπαρήγαγαν ανάρτηση της γαλλόφωνης Le Figaro, με τίτλο: *«Η Ελλάδα παραμένει ένα Ελντοράντο δεύτερων κατοικιών».*

Φιλοξενήθηκε μάλιστα και δήλωση Ελληνίδας εργαζόμενης, ως κατετέθη, στο δίκτυο κτηματομεσιτικών γραφείων Engel & Völkers»: *«Οι συνθήκες επένδυσης στον τομέα αυτό είναι σήμερα ιδανικές».* Η αρθρογραφία ανάφερε μεταξύ άλλων:

«Σε δέκα χρόνια οι τιμές των ακινήτων υποχώρησαν 46% στην Ελλάδα, αλλά στο εξής υπάρχει η τάση να σταθεροποιηθούν. Οι κτηματομεσίτες αναφέρουν, ότι η κτηματαγορά βρίσκεται μακριά από το επίπεδο προ κρίσης. Η χώρα παρέχει χρυσές ευκαιρίες στον τομέα των εξοχικών κατοικιών όπου οι συνθήκες επένδυσης στον τομέα αυτό είναι σήμερα ιδανικές».

Ας προσπαθήσουμε να μεταφράσουμε αυτές τις αράδες από την ραφιναρισμένη γλώσσα των πορτοκαλί σελίδων, και ας τις μεταφέρουμε στην καθημερινότητα. Οι εξοχικές κατοικίες βρίσκονται πια μισοτιμής. Κάτι που στοίχιζε προ δεκαετίας, ας πούμε 100 χιλ. έουρος, σήμερις το αποκτά κάποιος με 50 χιλιάρικα. Έτσι ένας Βέλγος, ένας Γερμανός, ένας Ολλανδός αντί να έχει τα 50 χιλιάρικα του στην τράπεζα της νεφοσκεπούς πατρίδας του, να του αποδίδουν τίποτα, αγοράζει κάτι τις στην ηλιόλουστη Ελλάδα, μισοτιμής.

Στο ερώτημα γιατί να πουλήσει ο Έλληνας, η απάντηση βρίσκεται στα 100τόσα δις ευρώ που κάθε μήνα γίνονται περισσότερα. Είναι τα χρέη των Ελλήνων πολιτών προς το Δημόσιο. Θα του το πουλήσει διότι δεν αντέχει άλλο. Για να καθαρίσει τα χρέη του, να απαλλαγεί από το αδιάκοπο σφυροκόπημα των οικονομικών αρχών και να κοιμάται κάπως πιο ήσυχα.

Ο επενδυτής, θα αγοράσει μισοτιμής, θα έρχεται στην Ελλάδα όπου θα ζεί με μικρότερο κόστος απ’ ότι στην πατρίδα του, θα είναι βέβαιος ότι στο μέλλον θα έχει τουλάχιστον τα χρήματά του, κι αν είναι και πονηρούλης θα το νοικιάζει τον Αύγουστο, να βγάζει τον ΕΝΦΙΑ, και τις μικροεπισκευές. Θα καλεί και τους φίλους του, από τους οποίους, λόγω κουλτούρας, θα τους ζητά κάποιο αντίτιμο και θα είναι όλοι χάπυδες.

Αν αυτό το φανταστούμε σε μεγάλη κλίμακα, όπως ήδη ισχύει, διαμερίσματα στην πρωτεύουσα, χρυσές βίζες, αρ μπι εν μπι, κλπ., έχουμε μιας πρώτης τάξεως απάντηση για τον Γερμανό υπουργό και τις απόψεις του, περί του αν κανείς θέλει ή όχι, να κερδίσει από την Ελλάδα της κρίσης. Είναι η ίδια αγορά που επιβάλει αμείλικτα τους νόμους της. Είναι το δίκαιο του κέρδους, που στο διάβα του ισοπεδώνει κάθε ηθική. Στον ίδιο κόσμο ζούμε. Το αν βαφτίζουμε τον καιροσκόπο ως επενδυτή είναι άλλο θέμα. Το ότι συναινούμε, στο να μας αγοράσει τη γη μας, για να σωθούμε από το ημεδαπό δόκανο, που επέβαλαν οι δανειστές, δεν είναι παρά ένα κομμάτι της πραγματικότητας.

Το αν χωνεύεται, είναι το ερώτημα. Κι αν μόλις 10 χρόνια μετά το πέρας της Γερμανικής Κατοχής, οι Έλληνες δέχονταν φιλικά τους πρώτους Γερμανούς τουρίστες, ίσως ύστερα από δέκα χρόνια από σήμερα να δούμε κάποιο Σβάμπο, να σηκωθεί να ρίξει καμιά γυροβολιά σε κάποια ταβέρνα της Μάνης ακούγοντας το «Φεγγάρι μάγια μου 'κανες». Κι όταν ξεμερακλώσει, θα πάει για ύπνο στο γερμανικής ιδιοκτησίας μισοτιμής του.

Αυτό κι αν δεν χωνεύεται. Ξένοι στον τόπο μας. Και η επόμενη 12η Οκτωβρίου, ολοένα να απομακρύνεται.

Συμπέρασμα: Η ηθική απόγνωση είναι πιο βαριά από όλες τις υλικές απώλειες. Ο Γερμανός υπουργός, περιέργως δυσκολεύεται να το αντιληφθεί, ή υποκρίνεται. Όπως και οι πρόγονοί του στο **Δίστομο** , μέρες που είναι, ας το θυμηθούμε κι΄αυτό.